

АРТЪР КОНАН ДОЙЛ ГРЕШКАТА НА КАПИТАН ШАРКИ

Част 0 от „Пиратът Шарки“

Превод от английски: Виолета Чушкова, 1973

chitanka.info

Шарки, чудовището Шарки, отново се появи в морето. След двегодишно подвизаване по крайбрежието на Коромандел неговата черна шхуна на смъртта „Щастливо избавление“ отново браздеше Карибско море на лов за плячка. Щом зърваха закрепената гротмачта, която бавно се подаваше над лилавата гладка повърхност на тропическото море, риболовните и търговските кораби се разбягваха, спасявайки се от пирата.

В началото на май 1720 година шхуната „Щастливо избавление“ дрейфуваше на пет мили западно от Наветрения пролив, дебнейки кога по пътният вятър ще подкара към него някой богат невъоръжен кораб. Тя стоеше там вече три дни — черно, зловещо петно в центъра на огромния сапфирен кръг вода. Далеч на югоизток се очертаваха на хоризонта синкавите планини на Хаити.

Часове наред Шарки прекарваше в безплодно очакване, овладян от диво раздражение — надменният му дух направо се възпламеняваше, когато срещнеше противодействие, оказано дори от самата съдба. Задавайки се от гнусен, грачещ смях, тая нощ той каза на домакина Нед Холоуей, че за това дълго и мъчително очакване екипажът на първия пленен от него кораб скъпо ще си заплати.

Просторната каюта на пирата бе пълна със скъпи, но похабени вещи и представляваше удивителна смесица от разкош и безпорядък. Ламперията от сандалово дърво бе покрита с мръсни петна и бе надупчена от куршуми по време на някакво бурно пиршество.

По кожените дивани се валяха купчини разкошно кадифе и дантели, а всяка ниша и всяко кътче бяха изпълнени с изделия от редки метали и ценни картини, защото всичко, което бе привлякло вниманието на пирата на безбройните ограбени от него кораби, бе натрупано в каютата му. Подът бе застлан със скъп мек килим, но и той бе изпъстрен с петна от вино и прогорен от тютюн.

Голяма медна лампа, закачена на тавана, осветяваше с ярка жълта светлина тази необикновена каюта, както и двамата мъже, седнали на масата. Пред тях имаше вино, бяха без куртки, само по ризи и играеха пикет. И двамата пушеха дълги лули и прозрачният синкав дим се виеше във въздуха и се промъкваше през полуоткрехнатия люк в тавана, през който се виждаше късче тъмновиолетово небе, осеяно с едри сребърни звезди.

Нед Холоуей беше човек с грамаден ръст, безпътен потомък, гнила клонка от цветущото дърво на пуритански род от Нова Англия. Гигантската фигура и мощните крайници беше наследил от благочестивите си прадеди, а за дивия и кръвожаден нрав имаше собствена заслуга. Брадясал до самите слепоочия, със свирепи сини очи, разбъркана лъскава грива от корави тъмни коси и огромни златни обеци на ушите, в Карибско море той беше кумир на жените във всеки пристанищен вертеп от Тортуга до Маракайбо. Тоалетът на този пиратски Херкулес се състоеше от червена шапка, синя копринена риза, кафяви кадифени панталони, пристегнати с ярки панделки под коленете, и високи морски ботуши.

Съвсем друг беше капитан Джон Шарки. Неговото слабо, продълговато, гладко избърснато лице напомняше със своята бледност лицето на покойник, а знойното южно слънце му беше придало пергаментен оттенък. Той имаше отвесно тясно чело и коси като кълчища — вече оредели. Острият му тънък нос стърчеше напред, а около приближените мътно-гълбови очи имаше червени кръгове като на бял териер и от тези очи дори силните духом отвърщаха поглед със страх и отвращение. Костеливите му ръце с дълги и тънки пръсти приличаха на пипала на насекомо и се намираха в непрестанно движение — играеха си ту с картите, ту със златни луидори от купчината пред него. Дрехите му бяха от някаква тъмна материя, но хората, на които се случваше да видят това страшно лице, едва ли обръщаха внимание на костюма на капитана.

Внезапно играта беше прекъсната. В каютата с трясък влетяха двама мъжаги — боцманът Изриъл Мартин и топчията Ред Фоли. В същия миг Шарки вече стоеше на крака, стиснал във всяка ръка пистолет, а в очите му бляскаше зловещ огън.

— Да пукнете дано, негодници! — зарева той. — Ако от време на време не изпращам по някой от вас на оня свят, вие забравяте кой съм. Как посмяхте да се вмъкнете в каютата ми! Това кръчма ли е?

— Престанете, капитан Шарки — каза Мартин и керемиденочервеното му лице още повече потъмня. — Достатъчно сме я слушали цялата тая гюрултия. Наслушахме се вече.

— Стига ни толкова! — подкрепи го топчията Ред Фоли. — Щом като на пиратския кораб няма помощници — боцманът, топчията и домакинът са също офицери.

— Не отричам! — просъска Шарки.

— Ти все ни ругаеш пред матросите и сега не знам струва ли си да рискуваме кожата си и да браним каютата ти от онези, дето са се събрали там на бака.

На Шарки му замириса на бунт. Той остави pistolетите на масата, отпусна се в креслото и оголи жълтите си зъби.

— Гнила работа — рече той. — Гнила работа, ако две смели момчета, с които сме пресушили заедно не една бутилка и сме прерязали не едно гърло, започват разправия заради истинска дреболия. Знам, че сте смели момчета, и стига да ви помоля, ще тръгнете с мене срещу самия дявол. Хей, юнга, донеси чаши! Ще удавим във вино раздорите!

— Не е време за пиене, капитан Шарки — опъна се Мартин. — Моряците се съвещават при гротмачтата и всеки миг ще дойдат тук. Те замислят нещо, капитан Шарки, и ние дойдохме да те предупредим.

Шарки скочи на крака и грабна от стената шпагата с блестящата медна дръжка.

— Дано пукнат мерзавците! — изкрещя той. — Тутакси ще се вразумят, като нанижа на шпагата си едно-две от тези юначета.

Той се хвърли към вратата, но му преградиха пътя.

— Те са четиридесет души начело с шкипера Суитлокс — каза Мартин — и щом се появиш на палубата, ще те разкъсат на парчета. Тук в каютата, едва ли ще посмеят да дойдат — страх ги е от pistolетите ни.

В този миг по палубата се чу тропот от тежки ботуши. После настъпи тишина. Не се чуваше друго, освен равномерния плясък на вълните в борда на кораба. След това се разнесе трясък, като че ли по вратата удряха с дръжка на pistolет, и в същия миг самият Суитлокс, висок чернокос мъж с тъмночервена бенка на бузата, нахлу в каютата. Но погледът на безцветните мътни очи го постресна.

— Капитан Шарки — каза той, — идвам по поръчение на екипажа.

— Известно ми е, Суитлокс — мазно отговори капитанът. — За това, което си забъркал тази нощ, би трябвало да те пречукам.

— Може и така да е, капитан Шарки — продължи шкиперът, — но ако погледнеш отгоре, ще се убедиш, че зад мен стоят хора, които няма да те зарежат в опасност.

— Проклети да сме, ако те зарежем — прогърмя отгоре нечий бас и като вдигнаха глави, главатарите видяха в отворения люк множество свирепи, обгорели брадати лица.

— Е, и какво искате? — попита Шарки. — Казвай момче, и побързо да свършваме с тази работа!

— Момчетата смятат — каза Суитлокс, — че ти си самият сатана и че няма да ни провърви, докато скитаме с теб по моретата. Беше време, когато ни падаха по два, че и по три кораба на ден и всеки от нас имаше толкова жени и монети, колкото искаше. А сега вече цяла седмица не сме вдигали платна и от деня, когато отминахме Бахамската плитчина, освен трите просешки черупки не сме пленили нито един кораб. Освен това момчетата са разбрали, че си видял сметката на дърводелеца Джек Бартоломю, като си го праснал по главата с черпака и сега всеки се страхува за живота си. А и ромът вече свърши, пък ужасно ни се иска да си пийнем. И после, ти си седиш в каютата, а по устав трябва да пиеш и се веселиш заедно с екипажа. Ето защо днес, като се посъветвахме, решихме, че...

Шарки безшумно зареди пистолета под масата и може би разбунтувалият се шкипер никога нямаше да завърши речта си, ако в този момент по палубата не се бе чул бърз тропот и в каютата не се бе втурнал развълнуван юнгата.

— Кораб! — завика той. — Близо до борда голям кораб.

Разпратата мигновено бе забравена — пиратите се хвърлиха по местата си. И действително, плавно полюлявайки се по вълните, гонен от лек тропически ветреца, вдигнал всички платна, право към тях се носеше тежко натоварен кораб. Беше ясно, че идва отдалеч и не знаеше реда в Карибско море, защото не направи ни най-малък опит да избегне срещата с ниската черна шхуна, застанала на пътя му, а вървеше право към нея. Изглежда невзрачната шхуна не пораждаше у него никакви опасения.

Търговският кораб вървеше така смело, че за миг пиратите, хвърлили се вече към оръдията и вдигнали бойните фенери, решиха, че ги е изненадал военен кораб. Но при вида на невъоръжените бордове и такелаж на търговски кораб от гърдите им се изтръгна ликуващ вик. В същата секунда десетки главорези с викове и ругатни се покатериха на фокреята и се стовариха върху палубата, превземайки кораба на абордаж.

Шестимата моряци от нощната вахта бяха убити на място. Сам Шарки с удар на шпагата си рани помощник-капитана, а Нед Холоуей хвърли нещастника през борда и преди спящите да станат от койките си, корабът беше в ръцете на пиратите.

Плячката се оказа прекрасно съоръженият кораб „Портобело“, който под командата на капитан Харди плаваше от Лондон към Кингстън на Ямайка с товар от памучни тъкани и дребни железарски изделия.

Като събраха на палубата своите замаяни и обезумели от страх пленници, пиратите плъзнаха по кораба да търсят плячка; предаваха всичко, което им попаднеше на гиганта-домакин, а той на свой ред прехвърляше награвеното на борда на „Щастливо избавление“, където вещите се струпваха до гротмачтата и грижливо се охраняваха. Никой не се интересуваше от товара, но в сейфа намериха хиляди гвинеи, а сред десетината пътници се оказаха трима богати ямайски търговци, които се връщаха в Лондон със здраво натъпкани кесии.

Когато всичко ценно бе вече събрано, помъкнаха пътниците и моряците от пленения кораб към шкафута, откъдето по заповед на Шарки, който наблюдаваше всичко с ледена усмивка, един по един ги хвърляше зад борда. Суитлокс, застанал до перилата, подаряваше на всеки саблен удар, да не би след това някой добър плувец да се изправи пред съда като прокурорски свидетел.

Сред пленниците имаше пълна белокоса жена, съпруга на плантатор, но и нея, въпреки виковете и молбите за милост, хвърлиха през борда.

— Милост искаш, животно — изръмжа Шарки. — Преди двадесетина години вероятно би я заслужила.

Капитанът на „Портобело“, още бодър, здрав старик със сини очи и бяла брада, остана на палубата последен. Той стоеше в светлината на фенерите със спокоен и решителен вид, а около него се въртеше и кълчеше Шарки.

— Капитаните трябва да се уважават взаимно — каза Шарки. — Проклет да съм, ако не знам как да се държа. Виждаш ли — аз ти дадох възможност да умреш последен, както подобава на смелчаците. Сега, приятелю, ти видя края им и можеш с леко сърце да ги последваш.

— Това и ще сторя, капитан Шарки — каза старият моряк, — защото и аз според силите си изпълних своя дълг. Но преди да се отправя към борда, искам да ти пошепна нещо.

— Ако се каниш да молиш за милост, можеш да не си правиш труда. Ти ни накара да чакаме цели три дни и проклет да съм, ако поне един от вас остане жив.

— Не, аз искам да ти кажа само нещо, което трябва да знаеш. Вие даже не подозирате кое е истинското съкровище на този кораб.

— Така ли? Дявол да ме вземе, ще ти отрежа черния дроб, капитан Харди, ако не кажеш всичко! Къде е съкровището, за което говориш?

— Не става дума за злато, а за една прекрасна девойка, която заслужава не по-малко внимание.

— Къде е тя? И защо я нямаше между другите?

— Ще ти кажа защо не беше между нас. Тя е единствената дъщеря на граф и графиня Рамирес, които вие убихте заедно с другите. Казва се Инес Рамирес и в жилите ѝ тече най-благородната кръв на Испания. Те пътуваха за Чарга, където баща ѝ беше назначен за губернатор. По пътя стана ясно, че тя, както се случва с момичетата, се е влюбила в човек от много по-нисък произход, който също беше тук на борда. Ето защо родителите ѝ, властни хора, на чиито заповеди не може да се противоречи, ме заставиха да я затворя в отделна каюта. Държахме я строго, носехме ѝ храна и никому не позволявахме да я вижда. Това е последният ми подарък за теб, макар и сам да не зная защо ти разказах за нея. Ти наистина си най-големият негодник и пред смъртта ме утешава единствено мисълта, че на този свят ти е съдено да увиснеш на бесилката, а на онзи те чака адът.

С тези думи той се завтече към перилата и скочи в мрака. Докато се спускаше в морските дълбини, той само се молеше неговото предателство спрямо момичето да не падне като тежък грях на душата му.

Тялото на капитан Харди още не бе докоснало пясъчното дъно, а пиратите вече тичаха към посочената каюта. Оказа се, че в най-отдалечения ъгъл наистина има заключена врата, която преди не бяха забелязали. Ключ не намериха и се заеха да разбият вратата с прикладите на пушките, докато отвътре се раздаваха отчаяни викове. На светлината на фенерите те видяха свилата се в ъгъла млада, много

красива девойка. Дългите ѝ разбъркани коси стигаха до петите, сгушена в ъгъла тя гледаше с разширените си от ужас черни очи свирепите, облени в кръв пирати. Груби ръце я хванаха и изправиха на крака и пиратите с викове я помъкнаха към Джон Шарки. Като изнесе напред фенера, той дълго и с наслада се вглеждаше в лицето ѝ, а след това със ситен смях се наведе и докосна страните ѝ с окървавена ръка.

— Това е печатът на пирата, момиченце, с него той белязва всичките си съкровища. Отведете я в каютата и се дръжте с нея добре. А сега, приятели, да потопим тази черупка и нека опитаме късмета си.

Не мина и час, огромният „Портобело“ се отправи към дъното и легна до мъртвите си пътници на пясъчното дъно на Карибско море, а пиратската шхуна с награбената плячка се отправи на север в търсене на поредната жертва.

Същата нощ в каютата на „Щастливо избавление“ беше уреден пир, участниците в който порядъчно се напиха. Там бяха капитанът, Нед Холоуей и Плешивият Стейбъл — лекар, започнал практиката си в Чарлстън, но подгонен от правосъдието, след като уморил един от пациентите си, предложил услугите си на пиратите. Стейбъл беше подпухнал тип с тлъст врат и гол лъскав череп, на който дължеше прозвището си. Шарки знаеше, че звярът не е свиреп, когато е сит, и временно забрави за бунта. Екипажът беше доволен — на всеки се падна доста плячка от „Портобело“ и капитанът нямаше от какво да се страхува. Затова той пиеше, ревеше с цяло гърло и се смееше заедно със сътрапезниците си. Разгорещени и настървени, те бяха готови на всякакво зверство. И изведнъж Шарки си спомни за момичето. Той заповяда на слугата негър незабавно да я доведе.

Инес Рамирес вече знаеше всичко. Тя разбра, че майка ѝ и баща ѝ са убити и че е попаднала в ръцете на убийците им. Но заедно с това бе дошло и успокоението. Ето защо, когато я доведоха в каютата, по гордото мургаво лице нямаше и следа от страх; тя само решително стисна устни, а очите ѝ светнаха с ликуващ блясък като на човек, изпълнен със светли надежди. И когато пиратският главатар стана и обърна кръста ѝ, в отговор тя само се усмихна.

— Кълна се в бога — това е момиче с чар — завика Шарки, като я прегръщаше. — Тя е родена за любовница на пират. Ела, птичко моя, пий за нашето приятелство.

— Член шести! — заекна докторът. — Плячката поравно.

— Да! Не забравяй това, капитан Шарки — потвърди Холоуей.
— Така гласи член шести.

— Ще насека на парчета всеки, който се изпречи между мен и това момиче! — заръмжа шарки, като местеше рибешките си очи от единия на другия. — Не, момичето ми, още не се е родил онзи, който де те отнеме от Джон Шарки. Седни на коленете ми и ме прегърни ето така. Проклет да съм, ако тя не ме залюби от пръв поглед! Кажи ми, миличко, защо така лошо са се държали с теб на оня кораб, та чак са те затворили в отделна каюта.

Девойката поклати глава и се усмихна.

— No inglese... No inglese — промълви тя.

Тя изпи чашата вино, която ѝ подаде капитанът и черните ѝ очи заблестяха още по-силно отпреди. Както си седеше на коленете на Шарки, тя го прегърна през врата, играеше си с косите му, милваше ушите и шията му. Дори храбрият Нед и патилият доктор я гледаха с учудване, примесено с ужас, но Шарки се смееше радостно.

— Проклет да съм, ако това момиче не е само огън! — викаше той, като я притискаше до себе си и целуваше покорните устни.

Но изведнъж погледът на доктора, който внимателно следеше момичето, стана странно напрегнат, а лицето му се вкамени, като че ли в главата му дойде някаква страшна мисъл. Пепеливосива бледност покри бичата му физиономия, вечно червена от виното и тропическото слънце.

— Виж ръката ѝ, капитан Шарки! — изрева той. — За бога, погледни ръката ѝ.

Шарки се втренчи в ръката, която го милваше. Тя имаше странен мъртвешкобледен цвят, с жълти лъскави кожички между пръстите. Кожата беше напудрена с бял пухкав прах, напомнящ брашното по прясно изпечена питка. Този прах гъсто покриваше шията и бузата на Шарки. С вик на отвращение той отхвърли жената от коленете си, но в същия миг с тържествуващ злобен крясък тя като дива котка скочи върху доктора, който с пронизителен писък изчезна под масата. С едната си ръка тя се вкопчи в брадата на Холоуей, но той се отскубна и вземайки една пика, отблъсна жената от себе си; тя брътвеше нещо неразбираемо и гримасничеше, а очите ѝ блестяха като на луда.

Дочул виковете; чернокожият слуга дотича в каютата и с общи усилия успяха да заключат отново обезумялото създание в каютата.

След това тримата, задъхани и ужасени, втренчени един в друг, се отпуснаха в креслата. Една и съща мисъл глождеше мозъка на всеки, но Холоуей първи заговори за това.

— Прокажена! — извика той. — Всички ни зарази проклетата.

— Само мен не — отговори докторът. — Тя не ме докосна дори с пръст.

— Дявол да го вземе — закрещя Холоуей, — тя се докосна само до брадата ми. Още преди да съмне, ще я обръсна.

— Ама че сме глупаци! — възкликна докторът и се удари по главата. — Заразени, незаразени — сега не ще имаме минутка покой, докато не изтече година и не мине опасността. Ей богу, покойният капитан добре ни нареди. И как ние като последни глупаци повярвахме, че са я отделили заради някакви си любовни интрижки. Ясно е като бял ден, забелязали са болестта ѝ още по пътя, но няма да я хвърлят зад борда я — останало им е само да я държат заключена до първото пристанище, в което има колония за прокажени.

Мъртвешки побледнелият Шарки, отпуснал се в креслото, слушаше доктора. С червена носна кърпа той изтри съдбоносния прах, с който бе посипан.

— Какво ще стане с мен? — изграчи той. — Какво ще кажеш, Плешиви Стейбъл? Имам, ли някаква надежда за спасение? Бъди проклет, негоднико! Говори, иначе ще те пребия до смърт или въобще ще те очистя. Имам ли някаква надежда?

Докторът отрицателно поклати глава.

— Капитан Шарки — каза той, — нечестно ще е да те лъжа. Ти си заразен. Нито един човек, върху когото са паднали люспичките на проказата, не може да се спаси.

Обзет от ужас, обронил глава на гърдите си, Шарки седеше неподвижно и мътният му поглед вече виждаше безрадостно бъдеще. Домакинът и докторът тихо станаха от местата си и крадешком се измъкнаха от душната, заразена каюта на чист утринен въздух. Лек, ароматен ветрец обвя лицата им. Къдравите розови облаци ловяха първите отблясъци на слънцето, което се показваше зад обраслите с палми планини на далечния Хаити.

Същата сутрин при гротмачтата се състоя втори съвет, на който избраха представители и ги изпратиха при капитана. Когато те

приблжиха каютата, от нея излезе Шарки с патрондаш и два пистолета — в очите му гореше все същият дяволски огън.

— Проклети да сте, негодници! — зарева той. — Нима ще се осмелите да вдигнете ръка срещу мене? Назад, Суитлокс, или ще те оставя на място! Към мен, Холоуей, Мартин. Фоли, към мен! Да натирим кучетата обратно в кучкарника!

Но помощниците му го бяха изоставили и никой не му се притече на помощ. Пиратите се хвърлиха върху Шарки. Първият беше убит, ала миг след това главатарят бе хванат и вързан за мачтата. Мътният му поглед се местеше от лице на лице и хората, като го срещаха, припряно свеждаха очи.

— Капитан Шарки — каза Суитлокс, — ти се държеше лошо с нас, уби дърводелеца Бартоломю, като размаза главата му с черпака, а сега застреля Джон Мастърс. Всичко това би могло да ти се прости, защото дълги години бе наш капитан и ние сме подписали договор да служим под твоята команда до края на това плаване. Но сега разбрахме за това момиче и знаем, че си заразен до мозъка на костите си, а докато си тук, ние можем да прихванем тази болест, да гнием и се разложим приживе. Затова, Джон Шарки, ние, пиратите от „Щастливо избавление“, като се посъветвахме, решихме, докато не е станало късно и заразата не е успяла да се разпространи, да те изпратим в лодка към съдбата ти.

Джон Шарки не отговори нищо, а само бавно извърна глава и ги прокле с яростен поглед. Спуснаха корабната лодка и без да му развържат ръцете, хвърлиха го в нея с помощта на въже.

— Сечи въжетата! — изкомандува Суитлокс.

— Почакай минутка, Суитлокс! — каза някой от моряците. — Какво ще стане с момичето? Тя ще седи тук и ще погуби всички ни.

— Да се изпрати заедно с любовника си! — завика друг и пиратите със силни крясъци изразиха одобрението си.

Доведоха момичето, побутвайки я с пики, и я блъснаха в лодката. В нейното гниещо тяло гореше горд испански дух и тя хвърляше тържествуващи погледи към мъчителите си.

— Perros! Perros ingleses! Leproso, leproso!^[1] — в изстъпление викаше тя, когато я хвърлиха в лодката.

— На добър час, капитане! Попътен вятър през целия меден месец — крещеше хор от подигравателни гласове. Когато въжетата

бяха прибрани, вятърът изду платната на шхуната и лодката остана далеч зад кърмата — малка топчица в необозримия простор на пустинното море.

Извадка от корабния дневник на военния кораб „Хеката“ от флота на негово величество.

„26 януари 1726 год. Днес, след като сланината окончателно се развали и петима моряка се разболяха от скорбут, заповядах да изпратят две лодки на брега, към северозападния край на Хаити, за пресни плодове и диви кози, с които изобилствува този остров.

Седем часа вечерта, същия ден. Лодката се върна с голям запас от плодове и две кози. Помощникът Уудръф съобщава, че близо до мястото на приставането, на края на гората, бил намерен скелет на жена, облечена в разкошна рокля с европейска кройка, от което може да се съди, че е принадлежала към аристокрацията. Черепът ѝ бил пробит с голям камък, който се търкалял наблизко. Недалеч намерили колиба и по някои признаци, като обгорели дърва, кости и други следи, се убедили, че в нея за известно време е живял човек. На брега се носят слухове, че миналата година из този край се подвизавал кръвожадният пират Шарки, но никой не знае дали е тръгнал към вътрешността на острова, или е бил взет от някой кораб. Ако той отново е на море, моля бог да го изпрати под огъня на нашите топове.“

[1] Кучета! Английски кучета. Прокажени, прокажени! (исп.) — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.